

GERMANOR

PERIÒDIC POPULAR AUTONOMISTA

SE PUBLICA ELS DIUMENGES

Malgrat, Diumenge 20 d'Octubre 1918

Dels treballs publicats en són responsables llurs autors

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

CARRER DE MAHÓ, N.º 43. — MALGRAT

Tota la correspondència se dirigirà al Redactor en cap.

No's tornen els originals

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

MALGRAT 35 cèntims el mes
Espanya CINQ pessetes l'any
Estranger DEU

Anuncis i comunicats a preus convencionals.

SIN ALAS NI PIÉS

LA MALDITA MEDIOCRIDAD

Este es un país de ambiciosos sin nobles ambiciones. Es un país de ambiciosos sin ambiciones que engrandezcan la vida sino con ambiciones que la envilecen. Todos aquí desean ascender, mejorar, subir, figurar, ser. Todos. Pero en el alma de los españoles no ha nacido aún el sentimiento que aspira a ascender, a mejorar, a subir, a figurar, a ser, no para satisfacer una vanidad o llenar una necesidad, sino para realizar una obra. No ha nacido el sentimiento cristiano de amor al prójimo, ni en su interpretación humana de simple amor, ni en su interpretación de aspiración divina, o sea, de hacer por el prójimo, por el bien del prójimo, más de lo que se haría por el propio bien.

Destaca alguna vez una institución, un hombre, que por el arranque de su vuelo, parecen apartarse de la generalidad y ser sus ambiciones las nobles ambiciones que subliman la vida. A su alrededor fórjanse esperanzas. Se les crea ambiente. Se les abre paso. No tarda, sin embargo, en producirse el desengaño. Aquella institución y aquel hombre constituían una excepción. Pero no la noble excepción que representaría la noble ambición. Constituían una vulgar excepción. Aquella institución y aquel hombre satisfacían sus anhelos, sus propósitos, sus deseos poniéndolos como límite, no el infinito ideal, sino un fin de maldita mediocridad. Y esto es España. O indiferencia ante todo o aspiración mediocre para remedio de todo lo que debe remediarse. O resignación ante lo malo o débil afán de lo bueno. O las alas plegadas o desplegadas para volar a rás de tierra.

El ejemplo vivo de este misterio de dolor, está en cualquier aspecto de la realidad española. Instituciones y hombres han surgido en estos últimos tiempos sobre los cuales es posible la observación. ¿Quien no pensó, en primero de junio del año pasado, que las Juntas de Defensa venían a renovar nuestro régimen de gobierno? Ahí están, sin embargo, satisfechas con unas ametralladoras, unos ascensos y unas pesetas más de las que antes tenían. ¿Quién no creyó que Alba, en plena juventud, iba a dar a la monarquía, en esta hora histórica, una clara y decidida orientación liberal? Ahí

está pues, preso, quieto y callado en el ministerio de Instrucción pública. En este momento en que Viviani en Francia presenta sus radicales reformas pedagógicas y Saxler en Inglaterra transforma los organismos culturales adaptándolos a las nuevas exigencias de los tiempos, él, Alba, en España donde en materia de enseñanza todo está por hacer, aún lo que ya parece hecho; el Alba, límitase a regular las amortizaciones y jubilaciones y a declarar que, en lo sucesivo, procurará que no haya maestro alguno que cobre menos de mil pesetas anuales. O sea, que sigue el maestro cobrando menos que el bracero, que el empleado de Correos, que el oficial quinto de cualquiera de las oficinas públicas. ¿Quién no esperó que Cambó, alentador de energías dormidas o desviadas, afinado ya en el Poder, daría al Poder la máxima autoridad para que España, como nación, aspirase y llegase a las infinitas realizaciones? Ahí está también, aprobando en el Parlamento la reforma del Reglamento, las Reformas militares y la ley del Espionaje; presentando proyectos de ley que más tienden a satisfacer beneficios privados que a realizar servicios públicos; ahí está, caído en el banco azul, con las alas rotas, la más horrenda mediocridad es el resultado de la obra de esas instituciones y de esos hombres, que, por lo que ambicionan antes de ser, parecía que sentían esas ambiciones que ennoblecen la vida. No estaban endidos en el banco como las demás instituciones y los demás hombres de España; pero no han sabido ascender a la cima como han ascendido las instituciones y los hombres de Europa. No es la vulgaridad su tono; pero tampoco es la sublimidad. Es su tono la maldita mediocridad.

En una de esos discursos ejemplares de Lloyd George hay una bella imagen evocadora. Lloyd George habla de la sedante placidez que rodeaba la vida de los hombres antes de la guerra. La guerra—dice—ha sido como el ascenso del llano a la cumbre. A la cumbre, donde azotan el rostro vientos oreados que llagan de todas las direcciones. Los hombres—termina Lloyd George—que hayan recibido estos aires en la cara, sentirán para siem-

pre en su alma las más altas virtudes de la vida». Quiere decir ello que esta es una hora de máxima actividad. Y de máxima pureza en la actividad. Y de máxima inteligencia en la pureza. Y de máxima comprensión en la inteligencia. Y de máxima extensión en la comprensión. Quiere decir que es una hora en que en el alma ha de sentirse como nunca se haya podido sentir la ambición, la noble ambición de dejar con la vida una obra... La noble ambición de concebir la idea más audaz y de concentrar todas las energías humanas para que la idea alcance la más firme efectividad. No es la hora de los pueblos resignados, sino de los pueblos sublevados. No es la hora de las malditas mediocridades, sino de las más atrevidas heroicidades.

En resumen. En España se quiere ser militar para ganar un sueldo; en Europa se quiere ser militar para arriesgar la vida en defensa de la libertad y de la independencia de la patria. En España se desea ser ministro para lograr influencia y vestir uniforme. En Europa se desea ser ministro porque se lleva una idea en la frente y una fuerza en las manos para realizar la idea. Hay vanidades y egoísmos más que convicciones, aquí. Hay ambiciones más que vanidades y egoísmos, fuera de aquí. Fuera de aquí vuelan los hombres. Aquí ni siquiera andan.

Ni siquiera andan. Y habrían de volar más alto y más velozmente que fuera de aquí. Porque tampoco andaban aquí cuando, ya por años y años, venían volando fuera de aquí. Pero es que las trágicas palabras de Fichte escribiéronse para España: «Es inútil decir ¡vuela, vuela! a quien no tiene alas».

Marcelino DOMINGO

CENTEÑA

Al entrar al quart any

Sense més experiència que la presa en la meva modesta col·laboració a uns quants diaris i revistes barcelonines, vaig fundar aquest periòdic, amb el més viu anhel de dar al poble un genuí defensor seu i de les seves idees, com el de afegir al estadi de la premsa comarcal un setmanari model, plé de virilitat i popularitat per tenir la màxima autoritat i potència al ensems que d'una pre-

sentació rica i gaia, i de publicació ferma, formal, exacte.

¿A obtingut plena realitat aquest anhel? No; escoltant a uns i anant amb contemplacions amb altres, l'obra perfecta ha sigut tarada, plena de vacilacions. ¿Pot ser-ho al endavant? Si, pot ser-ho perquè sos fonaments si no són una escultura del desig, són una pedra de la voluntat; i sobre aquesta tan tosca com sòlida pedra s'hi pot formar la realització de les millors esperances.

Per això al entrar al quart any, al celebrar la centena, estem segurs que comencem la realització de nostres anhels, d'aquests anhels que estant basats per un periòdic digne d'un poble, que per el seu orgue se pugui dir: Malgrat és un gran poble.

SEBASTIA MONTAL

GERMANOR!

Bonic, hermós nom per a un periòdic: més hermós si ha sabut, com el popular portaveu de les esquerres del nostre districte d'Arenys, aquest pobre districte que per desgràcia gemega avui baix les arpes de l'odiós caciquisme de la Lliga, fer-se digne d'ostentar-lo!

Perquè tota l'obra de GERMANOR ha sigut de fer justícia, d'honar son nom, procurant agermanar i unir a tots els republicans sota la gloriosa bandera de l'Amor a la Llibertat i a Catalunya.

I la causa de Catalunya i de la República, té en GERMANOR a un ferm i entusiasta defensor i propagandista; aixeixos joves plens d'abnegació que renúncien els plaers mundans per a dedicar sa joventut a la Causa, són dignes de l'admiraació i de l'aplauso de tots els homes conscients i democràtics.

La Redacció de Calella.

LA LECTURA

No és difícil trobar persones que s'alaben d'haver llegit molt i aquí la gent escolta amb devoció, igual que si la seva veu fos la d'un oràcul. «Oh! Ha llegit molt» — exclamen amb respecte; com si fos per la quantitat de lo llegit i no per els fruits obtinguts que s'els degué jutjar o que el sol fet de llegir impliqués ja una aptitud comprensiva suficient per a entendre lo que es llegíex, quan són molts, moltíssims, els que es creuen saber llegir i no fan altre cosa que confegir paraules com el que pretinguent estudiar una flor no fés més que adjuntar les seves fulles; això és necessari sens dubte, però no és tot.

Llegir, és estudiar, i per a estudiar precisa anar al fons de les coses. La papellona vola de flor en flor, sense trauren més que una impressió fugitiva; l'abella en canvi, deturant-se més en ca-

da flor i enfonsant se fins al cor d'ella, ne trau la substància amb la que fabricarà després la mel, que és la seva obra. Així també, el bon lector, no és pas aquell que ha llegit molt però a qui no ha guiat altre fi que recórrer moltes planes, sinó aquell que va deixant senyals del seu passatge, marcant aquí un concepte, fent més enllà una nota, rellegint una i altra volta el mateix paragraf. Sols així podrà deslliurar-se de la preocupació que representa la qualitat del llibre que, si bé sempre respectable, no serà ja una cosa essencial, puig com diu Plini el Vell «no hi ha cap llibre tan dolent, que en alguna de ses parts no ens pugui ésser útil.»

Tractant-se del periòdic, el motiu de la seva lectura és més superficial encara. Rares voltes atrau al lector altre cosa que una nova *sensacional*, si el periòdic és de gran circulació; però aquell motiu és més raquític, si es tracta de periòdics petits, reduïts a una importància purament local. Els primers tenen, encara que relativament pocs, lectors que hi cerquen més que simples noves; els altres, són mirats amb despreci per llur modèstia, com si aquesta fos condició d'inferioritat. I és que entre tots els lectors, són molt pocs els capaços per a treure de la lectura tot el fruit que aquesta pot donar.

La lectura no és com un *joc de mosaics* que ens cautiva amb les seves combinacions. És una ciència; la ciència fonamental de les altres, sencilla en apariència, profunda en realitat i d'extenses ramificacions. Per això són molts els que llegeixen, però molts pocs els que saben llegir.

PALMERIN.

En Ramón Aymeric Yglesias

A la força de l'edat, i quan amb les meritíssimes aptituds de que estava dotat podia encara deixar més bon rastre i exemple de la seva activitat com a home exemplar, la mort impiadosa li segà la vida en el matí del diumenge prop-passat.

La meua ploma restà debilitada davant el tribut i honor pòstum que per les virtuts que el coronaven es requereix tan sentida pèrdua. La seva mort ha de repercutir en el cor de tot bon malgratenc, ja que la bondadès, amabilíssim tracte, hom de molts coneixements, recte i defensor de, i per la justa causa, li feren en vida l'apreci i admiració de cuantes persones el tractaren i el coneixien.

Podria dir sens tèmer ha equivocar-me que no hi ha societat en la vila que ell no hi hagués desempenyat algún càrrec importat, doncs amb tots els seus respectius, per la seva constància i bon zel n'havia sortit sempre airòs, no ocasionant mai rencor ni agravi al companyerisme, com tal secundíssim com éll el compliment del deure, tot i portant una actuació fructífera i ben encaminada, necessitats que amb sos amplis i amaratats d'intel·ligència prevenia i executava, perquè la seva paraula constituïa un acte.

Actualment era síndic del Magnífic Ajuntament, i encara que la seva actuació hagi sigut breu, amb totes ocasions s'havia interessat per

portar sempre a bon terme el càrrec que se li conferí i per obra comú amb els demés companys de Consistori.

En el acte de la conducció del cadavre quedaren patentitzades les qualitats que l'ornaven, assistint-hi ademés d'altres autoritats l'Ajuntament en corporació, el qual li oferí una gran, artística i magnífica corona que en colgaven dues cintes amb la següent inscripció: «A nostre company de Consistori.» Ademés si veien congregades totes les classes i estaments socials de la vila, aixís com també un gran nombre d'amics i admiradors.

Al fer evinent tan dolorosa i sensible pèrdua en els llegidors de GERMANOR que resideixen a fora de la vila, novament el sentiment m'invadeix i és fa extensiu, a l'aparèixer en ma pensa el desconsol en que ha deixat a sa atribulada esposa i en l'orfandat patern en que han quedat sos tendres fillets, en els quals junts amb la demés família en nom de la Redacció els traspaso el més sentit i sincer pésam.

S. B.

TRIBUNA LIBRE

CORAZON

¿Hombres cumbres, a donde tenéis el corazón? ¿eh? no le tenéis, no? Haber escuchad vuestro pecho, que los hombres que lo tienen, les palpita, ha vosotros no?

Si tubiérais corazón, os acordariáis de aquellos desgraciados, que yacen en el destierro; alejados del cálido beso, de aquellos encarnados labios, de sus hijos, y eternamente apartados de su dulce compañera de la vida, en que aquellas tiernas criaturas, son huérfanas teniendo padres, corren al azar de la limosna, o lo que es lo mismo, la miseria y la ignorancia.

Si tuvieráis corazón, no se apartaria la imagen del dolor, de vuestros ojos, en que, en las frías lozas, faltadas de luz y aire, andan hombres semi-desnudos, y que en invierno tiritan de frío, por falta de abrigos y de alimento, que lloran al pensar en los seres queridos, privados de la hermosa libertad de que gozan los demás.

Daos cuenta por un momento, de estas pobres casas que le falta el brazo paterno, para el sustento de aquellos ángeles, que ningún castigo merecen, y son mártires, de vuestro fatal proceder.

¿Y todo para que? para que los hombres que obraron como es debido, ha unos los echásteis de sus hogares, otros, sometida a la perpétua oscuridad, y ambos torturados continuamente, por el recuerdo de su último adiós a la familia; vuestras descorazonadas obras, quedan undidas como espinas, en aquellos que supieron sacrificar su libertad, en pro de sus semejantes; aquellos son los que, tarde o temprano, empuñarán la espada de la justicia, y a ellos tendréis que rendir cuenta de vuestro inicuo proceder. ¡Ha entonces!, os faltará tiempo para huir, ¡más no podréis! porque la justicia os alcanzará.

DANIEL ALCAIDE.

Calella, Octubre 1918

LITERARIES

Melodia de Bellini

(PETIT POEMA)

L: Amor, conçol de la terra.

Aquella hora que la penombra grisa, invadeix i embolcalla com una glaça al món; aquella hora que les coses sols s'endevinen per el tumbol blau-venc que fan, quan el sol rato fa que és a la posta i l'oraneta blava ajocada dintre son niu d'argila, llavors mon ànima i mia pensa de enlairar-se frisa.

Aquella hora dels pensaments tendres, i de les meditacions fonament calmoses entelades per les penombres morades, quan el cor sedeija d'amor i la pensa d'idil·lis de color de rosa i de flaire de gerani; quan als jardins s'han adormit els papellons i dintre el bosc les abelles; llavors sols llavors ma fantasia s'enlaira vers el cel blau de l'amor més pur.

En tú pensa allavors, dóna, i sols en tú i cap a ton redós vola i ve poc a poc, pausadament ma pensa deleitosa de fruir ta flaire de magnolia i sorprendre't amb els ulls clavats, al cel buscant la lluna, que com un globo de foc s'enlaira al horitzó i fletxant-hi tos ulls penses que jo també en aquella sublim hora tambe me l'estic mirant.

Pensa doncs amb mi, que amb tu sols penso jo i el meu esperit al teu redós s'enamora i frisa besante enfollit els ulls, aquests ulls que m'han fet tanta caritat.

¡Oh sublim Bellini, tu amb tes dolces melodies m'adorms i m'enamores amb el foc tendre de ton ritme me fas estimar més i més pensant que tu sublimment estimares!... Dóna idealment formosa reculleix mon somnis cap a ta falda hi fes-lo desveriejar, que la vida hem pasa, ofega'l de sucrecandi i mel. Jo te pagaré amb febreros besos de reconeixensa eterna. Tu ets la meva pitonissa, la meva vestal.

EMILI PASCUAL D'AMIGÓ

Torre-Blanca (Bruch) 1918

LA PENYORA

*Acotada en la finestra
la donzelleta ha plorat;
feia l'aire, tremolar
la sua claror de sa vesta.*

*Es quan regna lo cap vespre
que el sol, tota la daurat,
i aleshores ha plorat
ajupida en la finestra.*

*Son aimat era llunyà...
la trista guerra, envejosa
s'en volgué enamorar
i el va treurer de sa Rosa*

*I na Rosa, pensa i plora
amb la ma, posada al front;
plora des que el jorn s'esflora,
fins que el sol, cerca el retorn*

*Sempre trista, pobra Rosa
pensant amb el qui la vol,
sa vida, abans tan ditrosa
i ara tan plena de dol!*

*Malehida sigas guerra
que l'aimat te en vas endú;
ella és orfe i en la terra
ja no li queda ningú.*

*Ella, era el ser que l'aimava
amb amor cast i profund,
gaudint la pau benhaurada
eren felixos, al mon*

*Prou que pensa en esperar-lo,
més qui ho sab, si tornarà!
ella, no's cansa d'aimar-lo,
sempre fidel li serà.*

*I tant pobreta, l'enyora
que el recorda a cada instant...
dugues llàgrimes rodant,
són del record, la penyora!*

Daniel FORNS i CARRERAS.

Barcelona 1918.

Els set ciències del nou ministeri

ROMANONES
MAURA
GONZALEZ BESADA
GARCIA PRIETO
DATO
CAMBO
VENTOSA

NOVES I COMENTARIS

LOCALS

La passada setmana forem sorpresos per la comunicació de nostra primera autoritat ordenant recollir la tirada d'aquest setmanari.

La causa n'eren les dos noves de davant referint-nos a la epidèmia reinant en la localitat.

Sens cap escrúpul aclarim que les referides notícies tenien un poc de inoportunes degut a no tindre en aquesta, l'impremta per el periòdic, siguent per lo tant motiu de retrassos i errors que som els primers en doldre. Per el demés no hi havia en GERMANOR cap paraula que pogués molestar a nostres autoritats i metjes. Les primeres han complert amb zél i abnegació, dictant ordres oportunes. Les segones o siguin els metjes, han complert de sobres; que ho digui el inçansable Esquena, que malalt i casi sense poguer-se valdre ha portat el treball de tota la població junt amb els també infatigables substituïts del malhaurat Doctor J. M. Andreu que caigué víctima de son deure.

Al parlar del desdixat que va morir baix el pont de la riera, insistim en lo dit, Falta un gran

hospital; i ens dol que hi hagi diner per altres i no —salvo honroses excepcions— per aquest centre benèfic.

No volem criticar amb això les persones que han intervingut en la formació del «Foment Cultural». Ells han treballat, ells no han tingut punt de repós; i ells han conseguit el seu ideal.

Imitem aquestes personalitats i treballant com elles amb constància se obtindrà lo que fa més falta a Malgrat: ¡Un verdader hospital!...

Ha mort víctima de l'actual enfermetat de «grippe» a l'edat de 22 anys na Soletat Saenz i Turón, la seva malaltia va ésser molt curta acompanyada de forts torments.

Descansi amb pau la finada acompanyant a la familia al nostre molt sentit condol.

Com s'escriu l'història:

—¿Escolta —deia una fulana— afont és la Pepa?

—Si mira s'ha queixat d'un poc de mal de cap i s'en anat a descansar.

Una xafardera que sols interpreta lo de mal de cap va anar a casa sa veïna: ¿Sabs la Pepa...? ¡Té la grippe...!! I aquesta veïna anà per assumptes de familia a casa uns parents i lo primer que els posà en manifest fou que la dita Pepa tenia una pulmonia doble. La veu va passant i ja pulmonia doble agafa el caràcter tifoideo i embolica que fa fort quant ja per tot lo poble es passa que la Pepa està agonitzant puix s'acaba la seva vida, com al fi resulta que tot hi tenir un poc de mal de mal de cap el tenia més per la temença que per mal.

Lo que podia dir la víctima del xafardeix: «Los muertos que vos matais gozan de perfecta salud».

De poc que quedem sense correspondència.

La malheida pasa obligat a fer lilit al benvolgut carter d'aquesta i el suplent, baixes que haurien produït quedar-nos sense correspondència a no ésser En Josep Català i En Jaume Vergés que'ls supliren amb tan bona voluntat com acert, no quedant-los-hi ni un correu per repartir.

L'enhorabona als improvisats carters.

No sé si és motiu de que la epidèmia de grippe ja està en plena decadència, o bé per falta de treball d'algun desocupat, que el diilluns passat començaren la serie de mises dedicades a Sant Roc per a que cesés aquesta passa.

¿No els sembla ara que estem en vísperes de pau segura que es podrien fer plegàries perquè acabés d'una vegada la conflagació universal?

I si homes, jo quasi asseguraria que és més propens adquirir del... cel la segona gràcia que la primera.

Gracies a un favor del govern d'altura la premsa espanyola ja no està subjecte al imperi del llapiç roig, que a nosaltres ens aportà un incident amb la Alcaldia que ens estenem de comentar per haver desaparegut la censura.

Qualsevol foraster de fora que durant aquests

diumenges que havem disfrutat del airet que començà a sentir-se degut en el clausur de tota mena de espectacles hagi vist l'animació de nostres carrers, haurà cregut si en aquesta vila vivim en plé segle V o bé si som fervents aimants de pendrer el fresco perquè ni en els cafés si pot estar.

¡Veiam si per evitar-nos de la grippe agafarem una pulmonia!

La «Sociedad de oficiales Albañiles» de Malgrat, ens prega fem constar que l'ex-president de la ja existida Societat En Joan Salvà (a) Pelón, per fi després de molts precs, visites pels paletes i consultes per part d'ell per si podia fer-se exclusiu soberà fins del últim moble que no va negar posseir l'entregat. Aquest és una taula-escriptori que,—vaija diuen—una prenda com aquesta per més que hagi fet la servitut fins el present a casa seva i que segons antecedents i figurava com a moble de luxe. Sembla verdaderament fet exprés lo tronat que es troba.

En els paletes els fem avinent que per això queden complaguts, mentres que amb lo dels timbres, cadires, quinqué i etc. etc., de la mateixa Societat ens abstenim de publicar-ho, ja que ni avui dia, la veritat se pot dir.

Durant tot el dia del diumenge prop-passat amb motiu de la defunció del concejal En Ramón Aymerich Iglesias, les ensenyes espanyola i catalana arbolaran a mitjant asta i amb glase negra, en la façana de la Casa de la Vila.

Per combatre la «passa» o mal de moda, se ha posat molt en ús el «conyac». Si aixís com aquesta terrible epidèmia està donada en retirada hagués sigut al inversa, avui hi hauria més venedors d'aital licor, que aimants de possar «trainyes» quant se fèien aquelles grans calades... i no obstant *todo se fué*.

¡En aqueix món tot dura una estona!

CORRESPONDENCIA

Llibres.—Rès senyors, els periòdics de poble són poc importants per ésser dignes de la remissió de llibres. El cronista prou voldria rebre'n però... no n'hi arriben.

Publicacions.—El número 28 de «Catalana» amb l'escullit e importan sumari que ens té acostumats.

«La Novel·la Nova» nombres 73 i 74, últims de la publicació de la notable novel·la «El Coronel d'Anjou» d'un brillant i antic escriptor En Francesc Pelai Briz.

«Lectura Popular» nombre 285 amb escollides poesies del home de ciencia i de lletres, En Melcior de Palau.

Nombres 141 i 142 de la important revista «Germanor» de Santiago de Xile, el número és un preciós extraordinari dedicat al catalans de Concepció, ahont veiem l'activitat de nostres compatriotes en tots conceptes, per honra d'ells i de Catalunya.

Remitits.—Una atenta carta dels companys de «La Nau», que no havem pogut comentar-la amb oportunitat, puig tot nostre interés hauria sigut en pró als sacerdots castigats anatemitzan els culpables del castic.

Epistolari.—Alcaide de Calella.—Si li publiquem el seu darrer article li costarà al menys 6 anys a la *modelo*. D. Carreras i E. Pascual.—Perdonin el retràs que mirarem que no torni.

Administració.—P. Arboix.—Per aquest número no ha sigut possible engrandir el anunci.

CIENCIAS

DISPONIBLE

Tipografia Llorens Castelló.—Palamós
Impresos rápidos y económicos

<p>Elixir: CALLOL EL: REMEI: DELS: DEBILS QUE DÓNA FORÇA, VIGOR I JOVENTUT Demaneu-lo: en: Farmàcies: i: Drogueries</p>	<p>BODEGAS XIFRÉ DESTILERIAS COMPAÑIA COMERCIAL ALCOHOLERA Pórticos Xifré, — BARCELONA Alcoholes: Vinos generosos i licores de todas clases: Anís «Arlequin»: Indiam Ruhn: Cazalla del Cortijo: Ron Xifré de Santiago de Cuba Coñac Gran Galeón: Asencia automóviles. Representante en Malgrat: Prat de la Riba, número 5</p>	<p>NARCÍS VILÁ GRAN SASTRERIA I SABATERIA Amb sabateria és la casa que té i ven més. En sastreria: Vestits de totes classes, exclusivament a mida i a preus sumament baratets Trajes des de 35 a 100 pessetes: Tall i Confecció esmeradíssims: Gran variat en géneros de alta fantasia: Carrer de Jaume I, núms. 14 i 16. — BARCELONA</p>	<p>Gran Café i Xocolateria Ribalta ESTABLIMENT DE PRIMER ORDRE Se serveix a domicili amb esmero i promptitut Passaig de la Aduana, 4 (Al costat de l'Estació de França) TELEFON: 4561 :: BARCELONA</p>
<p>Pere Arboix Salami COMISIONISTA Repres. exclusiu de la Xocolata «Cheilan» i Sabó LA MERCE Prat de la Riba, 166. :: CALELLA</p>	<p>CALDETES REVISTA IL·LUSTRADA se ven als principals puestos de periòdics de tota Espanya. Consta amb escollida col·laboració literària i artística. Il·lustren les pàgines molts acreditats dibuxants i fotògrafs. Núm amb professió de gravats Número solt 30 cèntims. Subscripció anyal, 7 pessetes</p>	<p>Sastreria de Eussebi Simeon Ve títis de totes classes, exclusivament a mida.—Tall i confecció esmeradíssims.—Variat assortit en tota classe de géneros. Preus econòmics :: Via de Josep Canalejas</p>	<p>LLAUNERIA I LAMPISTERIA JOAN PRAT Màquines per a sulfatar. Instal·lacions per aigua gas i electricitat. Bateria de cuina Vidres plans Confecció i esmero en totes classes de obres. VIA de J. CANALEJAS, 2, i CARME, 25</p>
<p>TENDA DE COMESTIBLES DE ANTONI GARRIGA (ANTIGUA CASA MAGI) Gran assortit de géneros de totes classes: sempre hi trobaran les pastes fresques i el café torrat del dia. Tocino fresc salat. Gran assortit de vins i champans Es garantitza el pes</p>	<p>Jaume Purró Viñas CONFITERIA I DROGUERIA Dolços, pastes, galletes elaboració propia, cafés torrats al dia, conserves de totes classes, Champans, Vins i licors de totes les marques importants. Via de Josep Canalejas i Carrer de Sant Joan</p>	<p>FRANCISCO ARAGONES (a) SANET Despatx de bicicletes noves i velles. Reparacions, lloguers i venda de peces Carrer Major, Café «La Constancia»—PINEDA</p>	<p>PERRUQUERIA HIGIENICA I ESPERDENYERIA DE VICENS COLL 26, Via de Josep Canalejas 26., S'hi troven en venta les esperdenyes més ben construïdes i còmodes per tots usos. Gran i variat assortit en totes mides. - Preus baratíssims</p>